

Sygn. akt III CSK 166/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi D. G.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 września 2009 r. w sprawie II Ca (...)
w sprawie z wniosku D. G.
przy uczestnictwie D. J., Gminy B., Skarbu Państwa - Starosty B., Syndyka Masy
Upadłości Przedsiębiorstwa [...] S.A. w B. w upadłości likwidacyjnej i Powiatu B. -
Powiatowego Zarządu Dróg w B.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie D. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przedstawione zagadnienie, „czy sąd podczas rozpoznania skargi o wznowieniemoże przy ocenie nowych dowodów odnosić je do dowodów i ustaleń przeprowadzonych podczas prawomocnie zakończonego postępowania...” nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała bowiem, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, co jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Skarżąca przedstawiła jedynie własny pogląd prawny bez wskazania

na stanowisko judykatury i doktryny i pominęła ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 25 czerwca 2015 r., III CSK 375/14, nie publ. i orzeczenia w nim wymienione) oraz dominujący pogląd piśmiennictwa, zgodnie z którymi postępowanie ze skargi o wznowienie nie jest nowym postępowaniem lecz dalszym ciągiem sprawy już prawomocnie rozstrzygniętej, a w toku jej rozpoznania sąd dokonuje w granicach wznowienia ponownej oceny materiału już zgromadzonego, który powstał przed uprawomocnieniem się orzeczenia oraz nowych okoliczności i dowodów wskazanych w skardze. Z tej też przyczyny nie zachodzi przesłanka oczywistej zasadności skargi, co do której nie przytoczono żadnych argumentów, które wskazywałyby na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).